

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ואתחנן

קשים, לא ביקשו ביסוריהם דבר, אלא רק שיחדירו אליהם גמרות ללימוד באמצע הלילה, בעת שהסוהרים שהופקדו לשמור עליהם יהיו שקועים בתרדמתם.

הלימוד היה כל כך חיוני להם עד שהגאון רבי אליעזר רבינוביץ זצ"ל - הרב דמינסק, התיר לחבריהם מבחוץ לשלחו להם מצרכי מזון אל הכלא, לכרוך את המצרכים בדפי גמרא תלושים, מבלי לחשוש לבזיון מספרי קודש, כי הרגיש שמדובר פה בפיקוח נפש של בני הישיבה אם ימנע מהם לימוד הגמרא...

"אשר ילמדון ליראה אותי" (ד, י)

כ"ק האדמו"ר מזוועהיל - רבי שלמה זצ"ל, היה נוהג ללכת לכותל המערבי מידי יום ביומו.

גם בעתות סכנה, בימי פורענויות ופוגרומים, לא החסיר ממנהגו זה, והיה לפעמים הולך לבדו, חוצה דרכו בין הערבים, ללא פחד ומורא.

סיפר רבי יוסף וולטוך זצ"ל, שבדרך כלל היה אדם מתלווה לרבי בלכתו לכותל. יום אחד לא הופיע אותו אדם, נתלווה אליו רבי יוסף וולטוך.

היה זה ביום שבת קודש, כאשר הגיעו לשער שכם, אמר האדמו"ר לרבי יוסף מלווהו: אני אינני מטלטל בשבת, אמשיך דרכי דרך שער שכם, אולם אתה, שיש עמך חפצים עליך ללכת דרך שער יפו (כי דרך שער שכם לא היה עירוב).

שאל רבי יוסף את האדמו"ר: הכיצד אינו חושש ללכת יחידי דרך שער שכם, בין הערבים, בתקופת פוגרומים שהערבים פוגעים בכל יהודי שנקרה בדרכם, הכיצד אינו מפחד? השיב לו רבי שלומק'ה: תדע, שאין מקום לשני פחדים... ומי שיש לו מורא שמים, אין לו מורא בשר ודם...

"אשר ייטב לך ולבניך אחריו" (ד, מ)

הגמרא (ברכות ט ע"א) שואלת: "איזהו בן העולם הבא?" ועונה על כך מספר תשובות.

קשה, הרי כבר יודעים אנו את דברי המשנה: "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא". מהי אפוא השאלה "איזהו?" אלא שאינו דומה 'חלק לעולם הבא' למדרגת 'בן עולם הבא'.

לכל אדם מישראל יש חלק לעולם הבא. אם הוא שומר על חלקו ואינו מאבדו? - זו כבר שאלה נפרדת... "בן עולם הבא" הוא בעל דרגה גבוהה יותר, ולא כל

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" (ג, כג)

רבינו האור החיים הקדוש מפרש הפסוק 'ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר' שמרומז בפסוק זה ארבעה תנאים הנדרשים מהאדם בתפילתו כדי שתתקבל.

א, שיתפלל מתוך שברון לב כעני הדופק על הפתח וכמאמר הכתוב במשלי (פרק יח, פסוק כג) 'ותחנונים ידבר רש'.

ב, שיתפלל שתקויים בקשתו מצד מדת הרחמים.

ג, שיתפלל בזמן הראוי לקבלת התפילה כמו שנאמר: 'ואני תפילתי לך ה' עת רצון'.

ד, שתהיה תפילתו בלשון מפורשת שאינה סובלת פירוש שאינו הגון.

על כן אמר משה רבנו 'ואתחנן' לשון תחנונים. 'אל ה' ממדת הרחמים'. 'בעת ההיא' בעת הידועה לקבלת התפילה שהיא עת רצון. 'לאמר' תפילה מפורשת וברורה.

רבינו הקדוש מציין מה שמסופר

במדרש, שהיה אדם שהלך בדרכו והיו לו משאות כבדים, והתפלל לפני ה' 'הזמן לי חמור', ומיד נזדמן לפניו שר גוי עם חמור צעיר, וגזר עליו שישא את חמורו בנוסף לכל המשאות שכבר איתו, וכשבא לפני החכמים, טען שתפילתו לא התקבלה, והסבירו לו חכמים, שהיה עליו להתפלל בצורה מפורשת שה' יזמין לו חמור שיעזור לו לישא את משאו, ומכיוון שהוא לא פירט, אמנם נתקיימה תפילתו

שנזדמן לו חמור, אבל זה היה לרעתו, מכיוון שהיה צריך לשאת גם את החמור.

בפרשת וארא על הפסוק 'ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרגעים אשר שם לפרעה', כותב האוה"ח הק' ארבע מילים: 'מכאן שצריך לפרש תפלתו'. כלומר, לרבנו היה קשה מדוע הוצרך משה רבנו להזכיר בדבריו את שמו של פרעה, הרי הקדוש ברוך הוא יודע שהוא מתפלל על הצפרדעים שנמצאים אצל פרעה? אלא למזידים מכאן שיש צורך לפרש את התפילה.

"ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם" (ד, ח)

סיפר הרב מפוניבז' - הגר"י כהנמן זצ"ל, כי בעת שנכלאו בני ישיבת נובהרדוק ע"י הקומוניסטים ברוסיה וסבלו רעב וצימאון וכל מיני עינויים

היה יהודי בירושלים רבי נטע צינווירט ז"ל שאמר פעם לנכדו להחזיר הלואאה בסך עשרים שקלים, ואמר לו לך מהר ותחזיר אותו. שאל אותו נכדו, סבא הרי זה סכום קטן ומה קול הרעש הגדול? ענה רבי נטע אם אני לא אחזיר אותו, הרי אפשר בגלל זה להתגלגל ולרדת לעולם הזה שוב, ולעבור את הניסיונות שהבחורים ואברכים של היום עוברים, אני לא יודע אם אני אוכל לעמוד בזה. (שיחות קודש - ספינקא)

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ואתחנן

אתה מחפש פה? כמה זמן תהיה כאן? מה תעשה פה?"
אם נראה לפקיד שהנוסע נראה קצת חשוד, משום מה, הוא מעביר אותו לדרגים גבוהים יותר. אם הכל חלק, ואין שום ספקות ותהיות לגביו - מחתימים לו את הדרכון, ומרשים לו להיכנס פנימה.

אדם שיש לו דרכון מקומי, מתקבל מיד על ידי הפקיד בסבר פנים יפות. הפקיד לא חוקר ולא 'חופר'. רק שואל בנימוס ובחיוך: "מה שלומך אדוני? איך היה הנופש? איפה ביקרת?...?" הוא מחתים לו את הדרכון בברכת "ברוך שובך לארצנו", ונותן לו להיכנס.

מה ההבדל, הרי שניהם נכנסים?

נכון, שניהם נכנסים, אבל תלוי איך נכנסים. האחד עובר דרך חתחתים מייגעת, בליווי פרפורי לב, שמא לא ימצא ראוי לזכות להיכנס. השני נכנס ללא שהיות, וזוכה להארת פנים וליחס מלבב לכל אורך הדרך.

הסביר הרב: "זה ההבדל. כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא,

כולם יגיעו לשם [למעט אלה שאיבדו את זכותם]. השאלה היא איך נכנסים.

"אדם רגיל עובר דרך חתחתים וייסורים. הוא מתייסר בגיהנום ובשאר זיכוכים. מי שהוא בן עולם הבא - מקבלים אותו ללא יסורי גיהנום, ללא עיכובים, מקבלים אותו במאור פנים, שהרי הוא שייך לכאן, הוא בן המקום!"...
(הגדה של פסח - דורש טוב)

"פנים בפנים דיבר ה'

עמכם" (ה, ד)

אמר ר' לוי "נראה להם הקדוש ברוך הוא כאיקונון זו שמראה פנים לכל צד, שגם אם היו אלף בני אדם מביטים בה היא כאילו מביטה בכלם.

כך הקדוש ברוך הוא כשהיה מדבר, כל אחד מישראל היה אומר: עימי הדיבור מדבר, שנאמר: "אנכי ה' אלקיך".

(ילקוט שמעוני רפ"ו)

"לא תעשה לך פסל כל תמונה" (ה, ז)

שנים רבות היה הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל מבקש מאחד המקורבים אליו, שיבוא לביתו בהבדלה ויברך במקומו על הבשמים.

הלה חשב כי חוש הריח של הרב נחלש בשל זקנותו. עד שהרבנית גילתה לו את הסיפור האמיתי...

אדם זוכה לכך. ישנה דרגה גבוהה עוד יותר, והיא: "מוזמן לחיי העולם הבא". התוספות מבארים ש"מוזמן לחיי העולם הבא" הוא אדם שמקבל, כביכול, הזמנה לבוא לגן עדן, ואינו רואה כלל פני גיהנום. הוא עובר ישירות מחיי העולם הזה לחיי העולם הבא.

בכמה מקומות מזכירה הגמרא אנשים שזכו לדרגה גבוהה זו, והיו מוזמנים לחיי העולם הבא.

פעם אחת, כשהגעתי לארצות הברית, שמעתי הסבר עם המחשה על ענין זה. התפללתי אז מנחה בבית כנסת בבורו פארק, ולאחר התפילה התקיים שיעור ב'עין יעקב'. לא הכרתי את מוסר השיעור, ולא הבנתי את תוכן השיעור, מאחר שהוא נמסר באנגלית - ואני לא יודע אנגלית.

שני דברים כן הצלחתי לקלוט מהשיעור - אמרו שם: "מוזמן לחיי העולם הבא" וגם "בן עולם הבא".

לאחר שהסתיים השיעור, ניגשתי למישהו שהיה שם, וביקשתי שיספר לי על מה דובר בשיעור.

וכך הוא הסביר לי: מי שנסע פעם לארצות הברית יודע, שבשעה שנכנסים למדינה, עוברים דרך משטרת הגבולות.

בנמל התעופה בודקים בהקפדה גדולה את כל הנירת של הנוסעים המגיעים מחו"ל, כדי לברר אם הכל תקין. הויזה צריכה להיות תקפה, וגם הדרכון. אבל לא די בזה, במטוס צריך הנוסע למלא טופס

מיוחד: איפה תתאכסן בתקופת שהותך? לאיזה צורך הגעת? כמה כסף יש לך בתיק? ועד שאלות טורדניות מסוג זה... כאילו לא די ב'טרטורים' שעבר בארץ, עד שקיבל את הויזה...

מיד כאשר מגיעים, יש חלוקה ברורה: נוסע שיש לו פספורט ישראלי, הולך לצד אחד, ונוסע המחזיק פספורט אמריקני הולך לצד שני.

שאל הרב: "בשביל מה עושים את החלוקה הזאת? הרי בסוף [כמעט] כולם עוברים את הדלפק ונכנסים לארצות הברית, אם כן מה משנה החלוקה? מדוע מי שבא עם דרכון זר נכנס למקום אחד, ומי שבא עם דרכון מקומי נכנס למקום אחר?"

אמר הרב: "לי היה פעם דרכון זר, והיום יש לי דרכון מקומי, ולכן אני יכול לספר לכם מניסיון אישי: כשאדם בא עם דרכון

זר, הפקיד מתחיל 'לטרטר' אותו עם סבב מחודש של שאלות. כל מה שהוא התייגע וכתב בטפסים - שוב שואלים אותו מחדש, בעל פה: 'מה

מסופר שמישהו ביקש מהרה"ק מקאברין זי"ע שיבוא אליו מחר בבוקר.

אמר לו הרה"ק אני עוד הולך לישון, והרי אנו אומרים 'בידך אפקיד רוחי', מי אומר שהקב"ה יחזיר לי את הנשמה בכלל...

כיצד תרצה שאומר לך עכשיו איפה אני יהיה מחר.

(שיחות קודש - ספינקא)

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשוון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ואתחנן

"וודאי! נתפלל גם על כלל ישראל!"
אמר להם: "לא כך! בתחילה תתפללו על כלל ישראל ורק אח"כ
תתפללו עליכם ועל המשפחה! כמו בברכת המזון: קודם כל
"רחם ה' אלוקינו עלינו... ועל ישראל עמך... ואח"כ: "רוענו זוננו
פרנסנו..."

(יגילו במלכם)

"ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" (ו, ה)

פעם אחת הלך הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל לקבץ כסף
לדבר מצווה של רבים.
אל הגאון התלווה אחד מתלמידיו.
לאחר כמה שעות הרגיש התלמיד כי הרב הישיש התעייף
והמאמץ קשה עליו, משום כך החל לדבר על לבו, כי מוטב
להפסיק ולשוב הביתה.

דבר מצווה שבאה לידי - אמר רבי משה - לא אחמיצנה.
חיפש התלמיד דרך כי לשכנע את רבו, ולבסוף עלה במוחו
רעיון: רבי - אמר התלמיד - הן לא היה מספיק שהות ללמוד
היום... הבה ונחזור ללימודנו.

תלמידי היקר - ענה רבי משה - בתורה כתוב: "ואהבת את ה'
אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך", חז"ל למדו אותנו, כי
חובה על אדם לתת את הכל למען הקדוש ברוך הוא, את לבו,
את נפשו, ואת הדבר האהוב עליו בכל מאודו, הכל למען ה'
יתברך!

ומהו הדבר האהוב עלי ביותר? - המשיך רבי משה - לימוד
התורה הקדושה! גם דבר זה מוכן אני להקריב, כאשר נזדמנה
לפני מצווה הנוגעת לכלל ישראל.

(וקראת לשבת עונג)

"ובכל מאדך" (ו, ה)

בכל ממונך, רש"י.

מי שהוא עני ואין לו כסף, האיך הוא מקיים המצווה, הרי כל
אחד צריך לקיים המצווה?

שמעתי מחסיד ישיש שאמר בשם החדושי הרי"ם ז"ל שאמר
לאחד עצה בעבודת ה', דאיתא (אבות פ"ב מ"א) 'והוי מחשב
הפסד מצוה כנגד שכרה', היינו שכל אחד צריך לעשות חשבון
שאפילו שאין לו כסף הרי יש לו תשוקה לכסף, הרי הוא יודע
שכסף הוא דבר טוב ורוצה שיהיה לו עושר רב כדי שיוכל
לעשות מצוות ומעשים טובים, אבל אם יתנו לו אלפי מונים כדי
שלא יניח תפלין או שלא ישמור שבת או שאר מצוות, בוודאי
לא יסכים לזה.

על ידי החשבון הזה צריך
שתהיה לו שמחה מעשיית
המצווה כאלו הרויח כסף רב,
וחשבון זה יכול גם עני
לעשות, ונמצא שכל יהודי
יכול לקיים בכל מאדך.

כשהיה רבינו בערך בן ארבעים שנה, הוא ביקר בשוויץ. בעברו
ברחובות שוויץ הריח ריח קטורת של עבודה זרה. מרוב צערו
על מכשלה זו - חלה רבינו.

הוא החליט להתחנן לקב"ה שיטול ממנו את חוש הריח, כדי
שלא יכשל בו שוב. הוא התפלל על כך בדמעות יומם וליל...

באחד הימים כשחזר מהתפילה, בישר לרבנית באושר: "ברוך
ה'! משמים קיבלו את תפילתי! אינני מריח דבר!!"

וכך מגיל ארבעים אין לו חוש ריח...

(לקראת שבת מלכתא)

"כבד את אביך ואת אמך" (ה, טז)

רבי שלמה זלמן זצ"ל, היה נהנה לבוא ולשמוע דברי תורה מפי
בנו הגר"א מוילנא זצ"ל. לפיכך נהג לבוא להאזין לשיעור תורה
שמסר הגר"א בפני קהל שומעיו.

בראות הגר"א את אביו נכנס אל החדר, היה נעמד על רגליו,
ומרצה את כל השיעור בעמידה. ראה אביו את מעשה בנו
והפסיק להגיע, לבל יטריחו לעמוד לכבודו שעה ארוכה.

חלפו ימים, והתשוקה לשוב ולקבל תורה מפי בנו הגאון גברה
בלבו. מה עשה? הוא החליף את בגדיו לבל יכירוהו. נכנס לחדר
והתיישב בתוך הקהל כשפניו אל הקיר לבל יבחין בו הגאון. אך
גם זה לא הועיל. הגר"א חש מבעד לתחפושת ומיד נעמד מלא
קומתו, למען כבוד אבא.

(תולדות הגר"א)

"כבד את אביך ואת אמך" (ה, טז)

כאשר כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ בעל דמשק אליעזר קרא פעם
בערב שבת את הפרשה "שנים מקרא ואחד תרגום" ואחז
בפסוקים האחרונים של הפרשה, נכנס אביו כ"ק האדמו"ר בעל
"אהבת ישראל" ושאל אותו דבר-מה, הפסיק מיד ה'דמשק
אליעזר' את קריאתו וענה לאביו על שאלתו.

לאחר מכן חזר שוב על קריאת הפרשה מתחילתה, שכן הקפיד
על דעת האריז"ל שראוי לא להפסיק בקריאה מתחילת
הפרשה ועד סופה.

הביע אחד התלמידים את פליאתו: מדוע לא המתין רגע קט
עד שיסיים כל הקריאה ואז היה עונה לאביו, ובכך היה חוסך
לחזור שוב על כל הקריאה?!

השיב לו הדמשק אליעזר: הלא מצות כיבוד אב דאורייתא היא,
וא"כ איזה ערך יש לקריאת שנים מקרא ואחד תרגום, אם אתן
לאבי להמתין לי אפילו רגע קט.

"למען ייטב להם ולבניהם לעולם" (ה, כו)

אחינו הגאון רבי בן ציון אבא
שאל זצ"ל נסעו לקברות
הצדיקים בגליל וביקשו מרבי
בן ציון ברכת הדרך.

ביקש מהם: "תתפללו על
כלל ישראל!" והשיבו:

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - ואתחנן

השמאלית, ואמר: "שם בסוף יושב בחור מיוחד בימינו!"
"הו, יש לך טביעת עין טובה!" השיב ר' אליעזר, "אך יש לבחור
זה בעיה קטנה..."

"מהי הבעיה?" שאל העשיר בחשש, "הבחור הזה הוא בני
היחיד!" השיב הרב.

"לא נעים, אינני ראוי להשתדך עם ראש הישיבה", אמר האיש.
"אם כן, שב עוד כמה ימים, ובחר לך בחור אחר!" הציע ר'
אליעזר.

לאחר שלשה ימים נוספים, שוב פנה האיש אל הרב ואמר לו:
"הנה, בפניה הימנית יושב בחור חמד והוגה בתורה".

"פה אמרת!" התפעל ראש הישיבה, "זהו אכן בחור שעדין
לגדולות, אלא שיש לו בעיה מסוימת..."

"מהי הבעיה?" הודאג העשיר.

"זהו בני היחיד!" ענה ר' אליעזר.

התפלא האיש, אך המשיך לתור אחר בחור נוסף.

אך דברי ראש הישיבה חזרו על עצמם גם בפעם השלישית.

כעת לא התאפק העשיר, ושאל את ר' אליעזר בפליאה: "הרי
בן יחיד הוא אחד במשפחתו, איך יתכן שלראש הישיבה יש
שלשה בנים יחידים?!"

"לא שלשה בנים יחידים ליי", הסביר הרב בחיוך, "יש לי ארבע
מאות בנים יחידים, כל אחד מתלמידי אוהב וייקר לי כבן יחיד!"
(מפי השמועה)

"וקשרתם לאות על ידך" (ו, ה)

משל למלך שצוה לעבדו לשורר ולזמר לפניו וחשש פן ואולי
על ידי גודל שמחתו יצא מגדר הכנעה ויפגום בכבוד המלך חס
ושלום, לכן קשר לו סימן של עבדות על ראשו וזרעו, שיזכור כל
פעם שהוא רק עבד ולא מלך.

מצות תפלין הקדושים המה לנו לסימן עבדות והכנעה לה', כמו
שפירש רש"י ז"ל (ברכות ל:) על אנא תפלין מנחנא - והם עדות
שממשלת קוני ומשרתו עלי. כי תפלין מסוגל בטבע להביא
ולגרם להכנעה ויראה (רמב"ם הל' תפלין פ"ד הל' כח) כמו
שכתוב (דברים כח י) 'וראו כל עמי הארץ... ויראו ממך'.

(מאמר צהלי ורוני פרק ז)

"וצדקה תהיה לנו" (ו, כה)

רבי חיים עוזר מוילנא בעל ה'אחיעזר', גאון הגאונים, כידוע,
הרבה בגמילות חסדים.

פעם נכנס אדם לביתו ובפיו בקשת חסד מוורכת, קשה
ומסובכת, שבעטיה יכול היה להיגרם נזק לרבנותו בוילנא.

למרות הסיכון, הגאון השיב לו כי יפעל למענו ויעזור. הרבנית
נכנסה לחדר ותמהה: "האם אין שיעור וגבול לחסד?!"

"הצדק איתך" - אמר לה, "אכן יש גבול לחסד, אבל אולי תוכלי
לומר לי היכן הגבול המדויק?..."

א לוט שבת

(אמרי אמת)

"ואהבת את ה' אלוקיך" (ו, ה)

איך אפשר לצוות על אהבה? אלא שקודם קריאת שמע אנו
אומרים "הבוחר בעמו ישראל באהבה". אם הקב"ה אוהב
אותנו, מובן מאליו שאף בליבנו מתעוררת אהבה אליו.

(רבי עקיבא אייגר)

"ובכל מאודך" (ו, ה)

זו אהבה בלתי-מוגבלת, ונאמר "מאודך", לשון יחיד, כי גדר בלי
גבול משתנה מאדם לאדם. מה שנחשב בלי גבול אצל אדם
אחד, נחשב גבול אצל אדם אחר.

(ספר המאמרים תש"י)

"ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך

ובכל מאודך" (ו, ה)

רבי עקיבא אומר בכל נפשך אפילו נוטל את נפשך (ברכות סא,
ב).

רבי וולף מסטריקוב ישב ליד מיטתו של חסיד קוצק לפני
פטירתו. הוא שאל אותו: האם עדיין יש בך יצר הרע? השיב לו:
הוא משדלני לומר 'שמע ישראל' בדבקות כדי שיאמרו עליי -
חסיד גדול היה, נשמתו יצאה בקדושה ובטהרה...

"והיו הדברים האלה אשר אנוכי מצווך היום

על לבבך" (ו, ו)

שיהיו הדברים האלה מוכנים ומזומנים תמיד על לבבך, כדי
שכאשר יפתח לבבך לרגע, מייד יחדרו לתוכו.

(רבי מנחם-מענדל מקוצק)

"ושננתם לבניך ודברת בם" (ו, ז)

רש"י: לבניך - אלו התלמידים, שהתלמידים קרויים בנים.
לישיבת טלז המעטירה, נכנס אדם הדור. הוא פנה אל ראש
הישיבה, הגאון ר' אליעזר גורדון, ואמר: "איש עשיר אני, וכעת
הגיעה ביתי לפרקה.. מחפש אני לחתן את הבחור הטוב ביותר
בישיבה, ויש באפשרותי לספק לו את כל צרכיו, על מנת שיוכל
להמשיך ולהגות בתורה גם לאחר חתונתו, אנא, אמור לי מיהו
הבחור הטוב ביותר מבין מאות התלמידים!"

'ענה ר' אליעזר במאור פנים: "שמע נא' ידידי, יש לי ארבע
מאות תלמידים, וכולם טובים ביותר, אתן לך חדר ומזון למשך
כמה ימים, שב באולם וצפה על התלמידים, כך תוכל להזכיר
בעצמך מיהו הבחור שאתה חפץ לקחתו כחתן לבתך".

כך היה, האיש השתכן בישיבה לכמה ימים. לאחר שלשה ימים
של התבוננות, פנה אל ראש הישיבה, הוא הצביע על הפינה